

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 11 września 2023 r.

DIH-3.707.84.2023.AWS

DECYZJA DIH-3.84.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (PO.139.C.83.2023.MM) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 24 lipca 2023 r. (sygnatura: DO.8361.63.2023), na mocy której przedsiębiorcy - Pani Bożenie Bralewskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: BOŻENA BRALEWSKA Sklep spożywczo-przemysłowy „SMAKUŚ” w Wyszku wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług w związku z naruszeniem § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), tj. nieuwidocznienia cen jednostkowych w odniesieniu do 71 partii towarów - **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 18-21 kwietnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”), na podstawie upoważnienia z dnia 18 kwietnia 2023 r. (nr DO-65/2023), przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie spożywczo-przemysłowym w [xxxxxxxx], należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 31 marca 2023 r. (sygnatura: DO.8361.63.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m. in. sprawdzenie prawidłowości oraz rzetelności uwidaczniania cen przy

produktach oferowanych do sprzedaży konsumentom. Ww. zawiadomienie doręczono stronie w dniu 4 kwietnia 2023 r.

Czynności kontrolne przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy - właściciela sklepu.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) (zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju” lub „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”).

Przeprowadzając czynności kontrolne inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH badaniem objęli łącznie 100 partii towarów oferowanych do sprzedaży w placówce handlowej (w tym: 97 partii towarów oferowanych do sprzedaży w opakowaniu jednostkowym oraz 3 partie towarów sprzedawanych luzem), stwierdzając nieprawidłowości przy 71 z nich, tj. brak cen jednostkowych.

Powyższe ustalenia dały podstawę do przyjęcia, iż została naruszona dyspozycja określona w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Szczegółowe ustalenia poczynione przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, jak i dokładny wykaz produktów z nieprawidłowościami udokumentowano w aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DO.8361.63.2023) oraz załącznikach 1-2 do tegoż Protokołu. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20 ust. 2 ustawy o z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706 - dalej ustawa o Inspekcji Handlowej) terminie, o czym został poinformowany w *Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy*, przekazanym mu wraz z upoważnieniem do przeprowadzenia kontroli (nr DO-65/2023).

Należy dodać, iż w toku kontroli, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o Inspekcji Handlowej, stronie postawiono żądanie dotyczące usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, wyznaczając jej nieprzekraczalny termin - do dnia 30 kwietnia 2023 r. - na udzielenie odpowiedzi.

Przedsiębiorca nie poinformował jednak organu o wykonaniu żądania we wskazanym terminie.

W dniu 23 czerwca 2023 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), zawiadomił przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania administracyjnego z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niedopełnienia obowiązków wskazanych w art. 4 ust. 1 tejże ustawy w związku z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. W piśmie tym poinformowano stronę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa przysługuje jej prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu w akta sprawy, jak również składania wniosków dowodowych - w terminie 7 dni od

daty doręczenia pisma. Ponadto, organ zobowiązał stronę do przekazania, również w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, informacji w zakresie:

- uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniem obowiązków, o których mowa powyżej;
- wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za rok ubiegły;
- sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Ww. pismo doręczono stronie 28 czerwca 2023 r.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i nie wypowiedziała się co do zebranych dowodów i materiałów. Nie przekazała również pozostałych informacji, o które wnioskował organ w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego, o których mowa powyżej, w tym dotyczących wielkości przychodu za rok 2022.

W dniu 21 lipca 2023 r. Mazowiecki WIIH otrzymał od przedsiębiorcy, drogą elektroniczną wiadomość e-mail wskazując, że zastosowała się do uwag organu pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH decyzją (PO.139.C.83.2023.MM) z dnia 24 lipca 2023 r. (sygnatura: DO.8361.63.2023) nałożył na ww. przedsiębiorcę, karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uchybienie obowiązkowi określonym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy w związku z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, tj. z uwagi na brak cen jednostkowych przy 71 partiach towarów, w sklepie spożywczo-przemysłowym w [xxxxxxxx], należącym do ww. przedsiębiorcy. Ww. decyzja została doręczona stronie w dniu 26 lipca 2023 r.

W dniu 9 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał, za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, odwołanie przedsiębiorcy od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzonym datą: 1 sierpnia 2023 r., nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w dniu 2 sierpnia 2023 r.) strona wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH w całości i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej poprzestając na pouczeniu,
ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonej decyzji w części, co do wysokości kary pieniężnej i wymierzenie kary w niższej wysokości.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła całkowicie dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, brak należytego uwzględnienia faktu, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a Odwołująca zaprzestała naruszania prawa i zastosowała się do wszystkich uwag i zastrzeżeń Organu, o czym Organ został poinformowany w wiadomości e-mailowej. Zdaniem strony Organ wymierzył Odwołującej karę zbyt wysoką i nieadekwatną do szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę, że Odwołująca prowadzi mały osiedlowy sklep i jej dochody nie są wysokie. Ponadto,

strona zaznaczyła, że przyczyną braku prawidłowego oznaczenia cen przy wszystkich skontrolowanych towarach był brak właściwego zrozumienia definicji ceny jednostkowej. Przytaczając art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, strona stwierdziła, że w jej przypadku tenże artykuł powinien znaleźć zastosowanie, z uwagi na znikomość naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia prawa. Strona podkreśliła, że od 2005 r. prowadzi mały, osiedlowy sklep spożywczy i od tego czasu Mazowiecki WIH nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach. Tłumaczyła też, że nigdy nie chciała wprowadzać w błąd swoich klientów, których w większości zna dobrze, nawet z imienia i nazwiska.

Jednocześnie strona, z ostrożności wskazała, że gdyby Organ nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej uprzejmie prosi o obniżenie nałożonej kary, która jest dla niej dużym obciążeniem (z uwagi na wysokie koszty prowadzenia działalności gospodarczej).

Pismem z dnia 14 sierpnia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona pismo odebrała w dniu 16 sierpnia 2023 r. i nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, za cenę uznaje się wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. Z kolei, w myśl art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, cena jednostkowa - to cena ustalona za jednostkę określonego towaru, którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, cenę jednostkową uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Ponadto, zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości, oraz kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy.

Jak wskazuje ustawodawca, niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej (w drodze decyzji) do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w sklepie spożywczo-przemysłowym w [xxxxxxxx], należącym do strony, organ pierwszej instancji stwierdził uchybienia w zakresie nieuwidocznienia cen jednostkowych przy 71 partiach towarów, co stanowiło naruszenie dyspozycji określonej w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIH w drodze decyzji administracyjnej, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na ww. przedsiębiorcę, czyli na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń.

Po ponownym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli (nr akt kontroli: DO.8361.63.2023) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości, że doszło do naruszenia przepisów dotyczących cen oraz sposobu ich uwidaczniania. Mazowiecki WIIH słusznie uznał, że w niniejszym przypadku brak informacji o cenach jednostkowych naruszał interesy ekonomiczne konsumentów, ponieważ utrudniał porównanie cen. Należy zauważyć, że przedsiębiorca zgodził się ze stwierdzonymi w trakcie kontroli ustaleniami, nieprawidłowościami, ponieważ do Protokołu kontroli nie wniósł żadnych zastrzeżeń. Nie zgłaszał również sprzeciwu wobec podjętych i wykonywanych przez organ czynności kontrolnych. Podkreślić należy, iż podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy oraz rzetelny i spójny materiał dowodowy zebrany przez Mazowieckiego WIIH.

Jednocześnie, Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę: stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, wielkości jego obrotów i przychodu oraz sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Mazowiecki WIIH uwzględnił i prawidłowo ocenił wszystkie ustawowe przesłanki, czemu dał wyraz w treści decyzji (na stronie 4 i 5). W zakresie przesłanki - stopień naruszenia Prezes UOKiK zgadza się z organem pierwszej instancji, który biorąc pod uwagę charakter i wagę naruszenia stwierdził, że przedsiębiorca nie przekazał konsumentom istotnych informacji o cenach jednostkowych dla łącznie 71 partii towarów (na 100 partii skontrolowanych), naruszając tym samym przepisy dotyczące uwidaczniania cen jednostkowych. Oceniając skalę naruszenia obowiązków Mazowiecki WIIH wziął pod uwagę, że stwierdzone u przedsiębiorcy nieprawidłowości dotyczyły przeważającej większości towarów, tj. 71 partii na 100 partii towarów sprawdzonych w toku kontroli. Oznacza to, iż odsetek nieprawidłowości wynosił 71%. Prezes UOKiK w tym miejscu zaznacza, że brak uwidocznionych cen jednostkowych w miejscu sprzedaży, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach, a cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów - podobnych, o odmiennych cechach co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego, itp. Brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującemu porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, a przez to utrudnia konsumentom dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie jednostkowej uwidocznionej zgodnie z przepisami. Mazowiecki WIIH przy ocenie pierwszej z przesłanek zauważył również, że naruszenie prawa zostało stwierdzone w dniu 18 kwietnia 2023 r., a dopiero w dniu 21 lipca 2023 r. do Inspektoratu wpłynęła wiadomość e-mail, w której strona poinformowała, że w związku z przeprowadzoną kontrolą przedsiębiorca

„zastosował się do uwag” organu.

W przypadku przesłanki drugiej - dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu informowania o cenach. Mazowiecki WIIH uwzględniając powyższe kryterium ustalił też, że strona prowadziła działalność gospodarczą od 1 września 2005 r., a więc już od dłuższego okresu czasu.

Natomiast co do trzeciej przesłanki, stwierdzić należy, że strona nie przekazała na rzecz organu informacji o wysokości obrotów, dochodu za rok 2022 r., pomimo, iż została zobligowana przez organ do ich przedłożenia.

Oceniając ostatnią (czwartą) przesłankę, organ wskazał, że przedsiębiorca nie poinformował organu o ewentualnych sankcjach za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych.

Strona postępowania w złożonym odwołaniu wniosła o: uchylene zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH w całości (i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej poprzestając na pouczeniu), ewentualnie uchylene zaskarżonej decyzji w części, co do wysokości kary pieniężnej i wymierzenie kary w niższej wysokości. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła całkowicie dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, brak należytego uwzględnienia faktu, że Odwołująca zaprzestała naruszania prawa, zastosowała się do wszystkich uwag i zastrzeżeń Organu (o czym Organ został poinformowany w wiadomości e-mailowej), a waga naruszenia prawa jest znikoma. W ocenie strony wymierzona jej kara jest zbyt wysoka i nieadekwatna do szkodliwości czynu, zwłaszcza, że prowadzi ona mały osiedlowy sklep i jej dochody nie są wysokie. Ponadto, strona zaznaczyła, że przyczyną braku prawidłowego oznaczenia cen przy wszystkich skontrolowanych towarach był brak właściwego zrozumienia definicji ceny jednostkowej. Przytaczając art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, strona stwierdziła, że w jej przypadku tenże artykuł powinien znaleźć zastosowanie, z uwagi na znikomość naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia prawa. Strona podkreśliła, że od 2005 r. prowadzi mały, osiedlowy sklep spożywczy i od tego czasu Mazowiecki WIIH nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach. Utrzymywała, że nigdy nie chciała wprowadzać w błąd swoich klientów, których w większości zna dobrze, nawet z imienia i nazwiska. Równocześnie strona, z ostrożności wskazała, że gdyby Organ nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, uprzejmie prosi o obniżenie nałożonej kary, która jest dla niej dużym obciążeniem (z uwagi na wysokie koszty prowadzenia działalności gospodarczej).

Prezes UOKiK wskazuje, że argumenty przedstawione przez stronę w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie mają ustalenia poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy, a te dowodzą jednoznacznie, iż w chwili jej rozpoczęcia, tj. w dniu 18 kwietnia 2023 r., w sklepie spożywczo-przemysłowym mieszczącym się w [xxxxxxxx], należącym do podmiotu skarżącego, zakwestionowano aż 71 partii towarów spośród 100 zbadanych, w odniesieniu do których nie uwidoczniono cen jednostkowych. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób ewidentny wskazuje na

naruszenie przepisów dotyczących cen, a mianowicie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, konsekwencją czego jest nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK wyjaśnia przy tym, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Informacja dotycząca ceny oraz ceny jednostkowej towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Wymagania zawarte w art. 4 tejże ustawy dotyczą wszelkich towarów oferowanych do sprzedaży detalicznej.

Podkreślić należy, iż cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka i znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12. Oznacza to, że przestanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wydaje decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada na przedsiębiorcę karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK stwierdza dalej, że nie ma racji strona, która poddaje w wątpliwość treść zaskarżonej decyzji, zarzucając jej całkowicie dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, wskazując przy tym na brak należytego uwzględnienia faktu, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a Odwołująca zaprzestała naruszania prawa i zastosowała się do wszystkich uwag oraz zastrzeżeń Organu (o czym informowała Organ w wiadomości e-mailowej).

Formułując powyższy zarzut strona zdaje się nie dostrzegać, że naruszenie prawa jakie jej dowiedziono powstało ewidentnie z jej winy i wskutek nieusprawiedliwionego zaniedbania jakiego się dopuściła. Jednocześnie organ drugiej instancji wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy, który prowadzi daną placówkę handlową, spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przed dokonaniem wyboru produktu konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację nie tylko o ich cenach, lecz również cenach jednostkowych. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach

jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie, cenie jednostkowej nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Podkreślić należy, iż cena towaru należy do istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji związanych z zakupem towarów, natomiast cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów - podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, itp. Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych bądź podobnych produktów w obrębie tej samej bądź różnych placówek handlowych w sposób nieskrępowany, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa (np. za kilogram czy tonę określonego towaru) jest dla nich odpowiednia.

Organ drugiej instancji analizując wnikliwie przypadek strony nie dopatrył się znamion nieprawidłowości w wydanej przez Mazowiecki WIIH decyzji. Przeanalizował też argumenty strony pod kątem ewentualnego naruszenia norm prawnych zawartych w przepisach Kpa. Jak stanowią artykuły 7, 77 § 1 oraz art. 80 Kpa, które określają ogólne zasady postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Wskazują ponadto, że przed wydaniem decyzji organ obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy i ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została stronie udowodniona.

W ocenie organu drugiej instancji Mazowiecki WIIH postępował zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami, regułami postępowania administracyjnego, przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Analiza akt sprawy wykazała, że Mazowiecki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na solidnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na Protokole kontroli (DO.8361.63.2023). Z Protokołu tego wprost wynika, że w należącym do przedsiębiorcy sklepie w [xxxxxxxx], w pierwszym dniu kontroli, tj. 18 kwietnia 2023 r. przy 71 partiach towarów (na 100 partii skontrolowanych) nie zamieszczono informacji o cenie jednostkowej. W oparciu o ustalony stan faktyczny, którego wiarygodność potwierdziła również strona skarżąca, podpisując tenże Protokół kontroli, organ pierwszej instancji ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę administracyjnej kary pieniężnej. Prezes UOKiK zauważa równocześnie, że zgromadzone akta sprawy porządkują i dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jasno wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie konkretnych przepisów prawa, jak również ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił również podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem właściwych przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania.

Ponadto, Prezes UOKiK zauważa, że w przesłanym stronie zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH zapewnił stronie możliwość wypowiedzenia się w przedmiotowej sprawie, w tym m. in. przedstawienia własnego stanowiska, złożenia wniosków dowodowych i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona jednak z tego uprawnienia nie skorzystała, wykazując raczej pasywną postawę względem prowadzonego wobec niej postępowania administracyjnego będącego konsekwencją popełnionego przez nią deliktu administracyjnego.

Także merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

Uzupełniając powyższe zagadnienie zaakcentować należy, że Protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu kontroli wyraża się tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. W przedmiotowej sprawie Mazowiecki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł na Protokole kontroli i stanie faktycznym w nim przedstawionym. Kontrolowany przedsiębiorca nie zgłosił do niego uwag. Tym samym ustalenia zawarte w niniejszym Protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności Protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: *„Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”*

Jednocześnie Prezes UOKiK zaznacza, że zarówno okoliczność zaprzestania naruszenia (w domyśle usunięcia nieprawidłowości) oraz fakt, że nie odnotowano wcześniejszego naruszenia przez stronę przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach, wbrew twierdzeniu strony, zostały wzięte pod uwagę przez Mazowieckiego WIIH przy miarkowaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej. W aspekcie rozpatrywanej sprawy, Prezes UOKiK zauważył, że postawa strony, która ostatecznie ograniczyła się do zdawkowego poinformowania o zastosowaniu się do uwag organu (nie przedstawiając żadnych dokumentów na poparcie tego stwierdzenia) oraz przebieg dotychczasowej działalności strony, wobec której istotnie nie stwierdzano wcześniej naruszenia prawa, nie stanowił okoliczności zaostrzającej wymiar kary. Odnotowania wymaga również, że czynności jakie podjęta w związku z naruszeniem, które akcentuje w odwołaniu strona skarżąca

(o zastosowaniu się do uwag organu), nie były działaniami podjętymi przez nią z własnej inicjatywy, lecz opóźnionymi i wręcz wymuszonymi, narzuconymi przez organ (poprzez postawione jej żądanie usunięcia nieprawidłowości oraz trzykrotny monit). Natomiast, podniesiona przez stronę argumentacja związana ze znikomym jej zdaniem naruszeniem prawa, której rzekomo nie uwzględnił organ, zostanie omówiona szerzej w dalszej części decyzji, tj. przy ocenie przesłanek związanych z art. 189f Kpa.

Przechodząc do argumentu strony jakoby wymierzona jej kara była nieadekwatna do szkodliwości czynu oraz „zbyt wysoka”, Prezes UOKiK stwierdza, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy, może wynosić nawet do 20 000 zł, natomiast wymierzona stronie kara w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) stanowi jedynie 10% maksymalnej kary, zatem, w ocenie organu drugiej instancji, jest ona proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości zważywszy, że aż 71% skontrolowanych towarów nie zostało opatrzone ceną jednostkową.

Organ drugiej instancji wskazuje przy tym, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen oraz cen jednostkowych. W ocenie Prezesa UOKiK, orzeczona przedsiębiorcy kara zapewni realizację wobec przedsiębiorcy funkcji prewencyjnej a także dyscyplinująco-represyjnej i będzie wystarczającym dla niej ostrzeżeniem i zapobiegnie powstawaniu podobnych nieprawidłowości w przyszłości.

Odnosząc się do argumentu strony, która w odwołaniu wskazała, iż: *„Przyczyną braku prawidłowego oznaczenia cen na wszystkich skontrolowanych towarach był brak właściwego zrozumienia przez Odwołującą definicji ceny jednostkowej”*, Prezes UOKiK stwierdza, że jest on nietrafiony. Podkreślić trzeba, że uwidocznienie ceny jednostkowej produktu jest ustawowym obowiązkiem sprzedawcy. Z powyższego obowiązku nie zwalnia przedsiębiorcy nieznanostwo czy niezrozumienie niektórych z przepisów. Co więcej, skarżący przedsiębiorca, jako profesjonalny uczestnik obrotu, który działalność gospodarczą związaną ze sprzedażą detaliczną towarów prowadzi od 01.09.2005 r. (zgodnie z wpisem w CEIDG), a więc od dłuższego czasu, powinien wykazywać się przynajmniej dobrą znajomością obowiązujących przepisów prawa z zakresu prowadzonej działalności gospodarczej i należy je respektować.

W tym miejscu należy ponownie przytoczyć definicję ceny jednostkowej, zawartą art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, która wskazuje, że: „*cena jednostkowa to cena ustalona za jednostkę określonego towaru, którego ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.*”. W potocznym rozumieniu cena jednostkowa to przeliczenie ceny danego towaru np. na 1 l, 1 kg itp. Należy wyjaśnić przy tym, że funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównywania cen produktów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Dlatego też, oprócz ceny za określony produkt, w miejscu sprzedaży (na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w jego pobliżu) powinna być uwidoczniona cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary, np. 1 litr, 1 kilogram. Konieczność informowania o cenie jednostkowej, jak już wyżej wskazano, to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych bądź podobnych produktów w tych samych lub różnych placówkach handlowych w sposób nieskrępowany, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa (np. za 1 l określonego napoju lub 1 kg określonego produktu) jest dla nich odpowiednia. Z kolei brak podanych cen jednostkowych utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, narusza ich interesy ekonomiczne oraz pozbawia ich prawa do rzetelnej i pełnej informacji o cenie.

W kontekście rozpatrywanej sprawy, wyartykułować należy również, że konsumenci dokonujący zakupów w sklepie przedsiębiorcy byli przecież poinformowani o cenach towarów (co wynika z załącznika 2 do Protokołu kontroli - Wykazu towarów zbadanych pod względem przestrzegania przepisów dotyczących informowania o cenach (...)) i tym samym na ich podstawie przedsiębiorca mógł bez większych trudności wyliczyć także ceny jednostkowe.

Prezes UOKiK podkreśla równocześnie, że w pełni podziela stanowisko Mazowieckiego WIIH, który w decyzji stwierdził, iż brak uwidocznienia ceny jednostkowej utrudniał konsumentowi porównanie cen towarów, a tym samym naruszał w istotny sposób interes konsumenta. Nie ulega też wątpliwości, że brak tychże cen jednostkowych ma wpływ na podejmowane przez konsumentów decyzje zakupowe i przez to może utrudniać dokonywanie transakcji handlowych. Poza tym obowiązek uwidaczniania cen oraz cen jednostkowych, jako dwóch odrębnych wartości, wynika zarówno z ustawy o informowaniu o cenach, jak i rozporządzenia Ministra Rozwoju. Zgodnie z przepisami zawartymi w ww. aktach prawnych, to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek nie tylko uwidocznienia cen, ale również odpowiedniego wyliczenia i podania cen jednostkowych. Nie może on odstąpić od spełnienia tego obowiązku.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar

naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę.

Przypomnieć należy, że w trakcie kontroli u przedsiębiorcy ujawniono nieprawidłowości polegające na braku cen jednostkowych dla 71 partii towarów na 100 partii skontrolowanych, w sklepie spożywczo-przemysłowym w [xxxxxxxx], należącym do przedsiębiorcy. Stanowiły one 71% skontrolowanych produktów. Brak cen jednostkowych pozbawił konsumentów prawa do uzyskania należytej i pełnej informacji o oferowanych produktach, które im przysługiwały. Prezes UOKiK zwraca przy tym uwagę, że przedsiębiorca został poinformowany o zamiarze wszczęcia kontroli w dniu 4 kwietnia 2023 r., a więc na 2 tygodnie przed jej rozpoczęciem. W ocenie organu drugiej instancji miał wystarczająco dużo czasu, aby przygotować się do kontroli poprzez np. uzupełnienie brakujących oznaczeń cenowych. Jednakże jak wykazała kontrola pomimo tego nie poczynił odpowiednich działań związanych z uwidocznieniem cen jednostkowych. Wobec powyższego nie sposób przyznać racji stronie i wagi naruszenia uznać za znikomą. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa i dać wiarę zapewnieniom strony, że zastosowała się do wszystkich uwag organu (jak podała w wiadomości e-mail z 21 lipca 2023 r. bez przedstawiania na to żadnych dowodów) - to należy wskazać, że obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. W związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu, albowiem nie spełniono warunku kumulatywności ww. przesłanek. Stąd też brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Warto wskazać w tym miejscu, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: *„by można było odstąpić w trybie art. 189f k.p.a. od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”*.

Ponadto, organ drugiej instancji stwierdza, że w niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania regulacja zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek

Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”).

W przedmiotowej sprawie, przedsiębiorca poinformował o zastosowaniu się do uwag organu (zaprzestał naruszenia), jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, albowiem zaistniałe naruszenie prawa, stwierdzone w dniu kontroli - 18 kwietnia 2023 r. i udowodnione stronie, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę konsumentów prawa do uzyskania do przysługujących im istotnych informacji o cenach jednostkowych, uniemożliwiając im dokonywanie, w sposób swobodny, porównań cenowych pomiędzy poszczególnymi asortymentami towarów. W tym miejscu należy podkreślić, że obowiązek uwidocznienia cen i cen jednostkowych jest obowiązkiem przedumownym, tj. powinien być spełniony zanim konsument rozpocznie zakupy.

Analizując sprawę pod kątem możliwości odstąpienia od wymierzenia kary w trybie art. 189f Kpa, warto zaznaczyć również, że strona pomimo, iż została zobligowana przez Mazowieckiego WIIH, w drodze żądania, do niezwłocznego usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości cenowych, w tym także do poinformowania go o sposobie wykonania tego zarządzenia do dnia 30 kwietnia 2023 r., nie udzieliła organowi odpowiedzi w wyznaczonym terminie. Co więcej, nie zastosowała się do postawionego jej żądania pomimo, iż trzykrotnie przypomniano jej o tym zobowiązaniu podczas przeprowadzanych rozmów telefonicznych z Inspektorem. Dopiero, ze znacznym opóźnieniem, tj. 21 lipca 2023 r., strona poinformowała krótko o zastosowaniu się do uwag organu. Nie przedstawiła jednak konkretnych dowodów na poparcie tego stwierdzenia czy wyeliminowanie nieprawidłowości. Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f Kpa.

Przechodząc na koniec do wątku obniżenia wymiaru kary pieniężnej, na który z ostrożności wskazała strona, organ drugiej instancji wyjaśnia, że kwestia ta może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, po ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest kara pieniężna. Prezes UOKiK wyjaśnia przy tym, że nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej

z uwagi na trudną sytuacją finansową przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Mazowiecki WIIH wymiarze. Podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego przestrzegania, a obowiązujące przepisy prawne w zakresie uwidocznienia cen, cen jednostkowych nie przewidują żadnych odstępstw ze względu na trudną kondycję finansową przedsiębiorcy.

Mając powyższe na względzie, strona może wnioskować do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej o udzielenie ulgi.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

